

Arrest

nr. 344 732 van 13 april 2026
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat Marie THELLIER
Avenue de Messidor 330
1180 BRUXELLES

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Guineese nationaliteit te zijn, op 10 april 2026 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 8 april 2026 tot terugleiding naar de grens en vasthouding in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 april 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 april 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van Mr. J.P. DOCQUIR, die loco Mr. M. THELLIER verschijnt voor de verzoekende partij en van Mr. M. MISSEGHERS, die loco Mr. T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partij komt op 26 september 2025 aan in België en dient op 4 november 2025 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Uit nazicht van de VIS-databank (Schengeninformatiesysteem) blijkt dat verzoekende partij in bezit was van een visum C (kort verblijf), geldig van 18 september 2025 tot 18 oktober 2025, afgeleverd door de Finse autoriteiten.

1.3. Op grond van artikel 12-4 van de Verordening 604/2013 (Dublin III-verordening) wordt op 13 november 2025 de overname gevraagd aan de Finse autoriteiten. De Finse autoriteiten stemden hiermee in op 20 november 2025.

1.4. Op 3 februari 2026 wordt een overdrachtsbesluit in toepassing van de Dublin III-verordening genomen waarbij verzoekende partij opgedragen wordt zich binnen een termijn van tien dagen te begeven naar Finland (bijlage 26quater).

1.5. Verzoekende partij dient op 6 maart 2026 een beroep tot nietigverklaring met vordering tot schorsing bij de Raad in tegen het onder punt 1.4. vermelde overdrachtsbesluit. Dit beroep is nog hangende (rolnummer 360 534).

1.6. Op 8 april 2026 wordt beslist tot terugleiding naar de grens en vasthouding in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan Finland. Dit is de bestreden beslissing die de verzoekende partij dezelfde dag ter kennis wordt gebracht en die luidt als volgt:

“BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS EN VASTHOUDING IN EEN WELBEPAALE PLAATS MET HET OOG OP OVERDRACHT AAN DE VERANTWOORDELIJKE LIDSTAAT

In uitvoering van artikel 51/5, § 4, tweede en derde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt besloten dat:

de heer, die verklaart te heten,

naam : O.

voornaam : I.

geboortedatum : XX.XX.1997

geboorteplaats : [...]

nationaliteit : Guinee

wordt teruggeleid naar de grens van de verantwoordelijke lidstaat en wordt vastgehouden te Merksplas om de effectieve verwijdering van het grondgebied en de overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat Finland, op basis van het Dublinakkoord van 20.11.2025, uit te voeren.

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS

In uitvoering van art. 51/5, § 4, tweede lid, van de wet van 15 december 1980 is het voor het waarborgen van de effectieve overdracht noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens van de verantwoordelijke lidstaat te doen terugleiden.

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Betrokkene heeft de termijn van vrijwillig vertrek (in de bijlage 26quater) niet nageleefd. De beslissing werd hem betekend op 10.02.2026, met een termijn van 10 dagen. Het op 06.03.2026 aangetekende beroep tegen deze beslissing heeft geen schorsende werking. De omstandigheid dat de terugleiding naar Finland wordt uitgevoerd, belet betrokkene niet zijn verdediging in hangende procedures voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: RvV) te laten waarnemen door een advocaat van zijn keuze, vermits op hem niet de verplichting rust om persoonlijk te verschijnen. Zijn advocaat kan al het mogelijke doen om de belangen van betrokkene waar te nemen, te behartigen en de lopende procedures te benaarstigen.

De beoordeling van artikel 3 EVRM in functie van de overdracht naar de verantwoordelijke lidstaat werd reeds gemaakt in de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26 quater) van 03.02.2026. Betrokkene brengt in zijn hoorrechten van 03.03.2026 en 07.04.2026 geen andere elementen aan.

Bovendien verklaarde dhr. O. (cf. hoorrecht dd. 07.04.2026) dat hij geen medische problemen zou hebben. De betrokkene bracht aldus geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem zou belemmeren om terug te keren naar de verantwoordelijke lidstaat. Artikel 3 EVRM waarborgt evenwel niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan de verantwoordelijke lidstaat en dat zelfs de omstandigheid dat de verwijdering de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de verwijdering dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 EVRM aan de orde zijn.

De beoordeling van artikel 8 EVRM in functie van de overdracht naar de verantwoordelijke lidstaat werd reeds gemaakt in de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26 quater) van 03.02.2026. Dhr. O. verklaarde bij zijn recentste hoorrechten (dd. 03.03.2026 en 07.04.2026) dat hij in België een vriendin heeft waarmee hij samenwoont. Zowel betrokkene als mevrouw wisten echter dat hun gezinsleven in België van af het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België. De verwijdering van de betrokkene is overigens niet disproportioneel met het oog op het recht op

familiaal leven en impliceert geen beëindiging van de familiale relaties maar louter een eventuele tijdelijke verwijdering die op zich geen ernstig nadeel vormt. De partner van betrokkene kan hem immers achterna reizen naar Finland, dan wel sporadisch bezoeken en in de tussentijd contact onderhouden via de moderne communicatiemiddelen en –kanalen. We kunnen dus concluderen dat een terugkeer naar Finland geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt.

Zodoende wordt het voor het waarborgen van de effectieve overdracht nodig geacht om betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden.

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING

In uitvoering van artikel 51/5, § 4, derde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, dient betrokkene vastgehouden te worden aangezien de terugleiding naar de grens van de verantwoordelijke lidstaat niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en wel op basis van volgende feiten :

3° De betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt in het kader van zijn betrekkingen met de overheden die belast zijn met de uitvoering van en/of het toezicht op de naleving van de reglementering inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Dhr. O. heeft meerdere gesprekken gehad met een ICAM-coach (respectievelijk op 24.02.2026 en 03.03.2026), waar hij geïnformeerd werd over de toestand van zijn administratief dossier, de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek. Betrokkene werd op de hoogte gebracht van het doel van het begeleidingstraject en van de verschillende stappen van het begeleidingstraject. Tijdens het traject gaf de betrokkene duidelijk aan niet te willen terugkeren naar de verantwoordelijke lidstaat en niet te willen meewerken aan de vrijwillige terugkeer.

4° De betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden. Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan de overdrachtsmaatregel (bijlage 26quater) van 03.02.2026 die hem betekend werd op 10.02.2026. De betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat hij deze beslissing heeft uitgevoerd. Het op 06.03.2026 aangetekende beroep tegen deze beslissing heeft geen schorsende werking. De omstandigheid dat de terugleiding naar Finland wordt uitgevoerd, belet betrokkene niet zijn verdediging in hangende procedures voor de RvV te laten waarnemen door een advocaat van zijn keuze, vermits op hem niet de verplichting rust om persoonlijk te verschijnen. Zijn advocaat kan al het mogelijke doen om de belangen van betrokkene waar te nemen, te behartigen en de lopende procedures te benaarstigen.

Overeenkomstig artikel 74/28 van de wet van 15 december 1980 kan een vasthoudingsmaatregel alleen genomen worden wanneer wordt geoordeeld dat geen andere afdoende maar minder dwingende maatregel doeltreffend kan worden toegepast. In casu wordt een minder dwingende maatregel geacht ondoeltreffend te zijn omdat:

2° Betrokkene heeft geen medewerking verleend aan het aanklappende begeleidingstraject in het kader van een overdrachtsprocedure zoals voorzien in artikel 74/25 van de wet van 15 december 1980.

Betrokkene heeft deelgenomen aan meerdere gesprekken met een ICAM-coach. Betrokkene werd op de hoogte gebracht van het doel van het begeleidingstraject en van de verschillende stappen van het begeleidingstraject. Tijdens het traject gaf de betrokkene duidelijk aan niet te willen terugkeren naar de verantwoordelijke lidstaat en niet te willen meewerken aan de vrijwillige terugkeer.

Gelet op het voorgaande moet worden geconcludeerd dat de betrokkene niet bereid is zich te voegen naar de administratieve beslissingen die ten aanzien van hem zijn genomen, dat hij derhalve het risico loopt zich aan de bevoegde autoriteiten te onttrekken en dat een minder dwingende maatregel van vasthouding in dit geval ondoeltreffend wordt geacht. Bijgevolg moet de betrokkene worden vastgehouden door de Dienst Vreemdelingenzaken.”

2. Ontvankelijkheid

De bestreden beslissing houdt een maatregel van vrijheidsberoving in zoals bedoeld in artikel 71, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Dit wetsartikel luidt als volgt:

“De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen (...) 51/5, § 1, tweede lid, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen.”

Voor zover de verzoekende partij zich met haar vordering richt tegen de beslissing vasthouding in een welbepaalde plaats staat op grond van voormeld artikel 71, eerste lid van de Vreemdelingenwet enkel een beroep open bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van haar verblijfplaats.

De vordering is niet ontvankelijk in zoverre zij gericht is tegen de beslissing tot vrijheidsberoving bij gebrek aan rechtsmacht.

3. Onderzoek van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten moet bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Zoals verzoekende partij aanvoert, wordt zij momenteel vastgehouden met het oog op haar verwijdering van het grondgebied. In dit geval wordt conform artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet het uiterst dringende karakter van de vordering wettelijk vermoed. Het uiterst dringende karakter van de vordering, dat overigens niet wordt betwist door verwerende partij, is voldoende aangetoond.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

Onder “*middel*” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Daarenboven volgt uit artikel 39/82, § 4, vierde lid van de Vreemdelingenwet dat in het kader van de procedure in uiterst dringende noodzakelijkheid “*[d]e kamervoorzitter of de rechter in vreemdelingenzaken een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek [doet] van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.*”

3.3.1. Verzoekende partij zet in een enig middel het volgende uiteen in het verzoekschrift:

“Enig middel van de schending van het beginsel van behoorlijk bestuur, in zijn tak van de zorgvuldigheidsplicht, van de artikelen 1 tot 3 van de wet van 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de manifeste appreciatiefout van de schending van het artikels 62, 74/13, 74/14 van de wet van 15 december 1980, van artikelen 3, 8 en 13 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mensen, en van artikelen 4 en 47 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (E.U. Handvest), van de hoorplicht, van het principe van verdedigingsrecht.

A. Het ontbreken van vluchtgevaar en de onevenredigheid van de hechtenis van de heer [O.] (artikel 51/54 lid derde alinea, van de wet van 15 december 1980)

Artikel 51/5, 4, lid 3, van de wet van 15 december 1980 bepaalt dat „daartoe, wanneer op basis van een individueel onderzoek er een niet te verwaarlozen risico bestaat dat de persoon onderduikt, en uitsluitend voor zover de inbewaringstelling evenredig is en geen andere, minder dwingende maatregel daadwerkelijk kan worden toegepast, kan de vreemdeling in een bepaalde plaats worden vastgehouden gedurende de tijd die nodig is voor de uitvoering van de overbrenging naar de verantwoordelijke staat, zonder dat de duur van

deze inbewaringstelling zes weken mag overschrijden. Er wordt geen rekening gehouden met de duur van de in lid 1, tweede alinea, bedoelde detentie".

Het genoemde artikel stelt twee voorwaarden aan de detentie van een vreemdeling op een bepaalde plaats:

- Een niet te verwaarlozen risico dat de persoon onderduikt;
- De detentie moet evenredig zijn en er mag geen andere, minder dwingende maatregel worden toegepast;

In het onderhavige geval bestaat er enerzijds geen vluchtgevaar bij de heer [O.] en is anderzijds zijn plaatsing in een detentiecentrum volstrekt onevenredig.

1) Het ontbreken van een risico op vluchtgevaar bij de heer [O.]

Artikel 28, lid 2, van Verordening (EU) nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en mechanismen voor de vaststelling van de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat in een van de lidstaten is ingediend door een onderdaan van een derde land of een staatloze, bepaalt dat "de lidstaten de betrokken personen in bewaring mogen nemen om de overdrachtsprocedures overeenkomstig deze verordening te waarborgen wanneer er op basis van een individuele beoordeling een niet te verwaarlozen risico bestaat dat deze personen onderduiken".

Artikel 1, punt 1 1, van de wet van 15 december 1980 definieert het risico op onderduiken als "het feit dat er redenen zijn om aan te nemen dat een vreemdeling tegen wie een verwijderingsprocedure, een procedure voor de toekenning van internationale bescherming of een procedure voor de vaststelling van of de overdracht naar de staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming loopt, zal vluchten, gelet op de in 2 opgesomde criteria".

Artikel 1, lid 2, van de wet van 15 december 1980 bepaalt dat het vluchtgevaar actueel en reëel moet zijn en somt bovendien objectieve criteria op om het vluchtgevaar per geval te bepalen, in overeenstemming met de jurisprudentie van het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn arrest van de Tweede Kamer van 15 maart 2017. zaak C-528/15, Ajvar Al Chodor: « artikel 2, onder n), en artikel 28, lid 2, van Verordening (EU) nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad, van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en mechanismen om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat in een van de lidstaten is ingediend door een onderdaan van een derde land of een staatloze, moeten, in onderlinge samenhang gelezen, aldus worden uitgelegd dat zij de lidstaten verplichten om in een bindende bepaling van algemene strekking de objectieve criteria vast te stellen waarop de vrees voor onderduiken van de verzoeker om internationale bescherming, die het voorwerp uitmaakt van een overdrachtsprocedure, is gebaseerd. Het ontbreken van een dergelijke bepaling leidt tot de niet-toepasselijkheid van artikel 28, lid 2, van deze verordening ».

Ten eerste beweert de Dienst Vreemdelingenzaken dat de heer [O.] niet zou meewerken met de autoriteiten die belast zijn met de uitvoering en/of het toezicht op de wet van 15 december 1980.

Deze bewering is hoogst verrassend.

De heer [O.] heeft immers altijd meegewerkt met de autoriteiten:

- Hij is altijd op zijn ICAM-gesprekken verschenen — de Dienst Vreemdelingenzaken vermeldt dit overigens in zijn besluit;
- Hij heeft een adres opgegeven met een woonplaatsverklaring bij de Dienst Vreemdelingenzaken — een adres waar de heer [O.] overigens ook is aangetroffen;

Ten tweede stelt de Dienst Vreemdelingenzaken dat de heer [O.] zou hebben aangegeven dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel zou houden.

Aan de verzoeker werd een bijlage 26quater afgegeven waartegen beroep is ingesteld.

Op grond van artikel 13 EVRM heeft « eenieder wiens in dit Verdrag erkende rechten en vrijheden zijn geschonden, recht op een doeltreffende voorziening in rechte voor een nationale instantie, ook al is de schending begaan door personen die in de uitoefening van hun officiële functie handelen ».

Hieruit volgt dat de heer [O.], overeenkomstig artikel 13 EVRM, de uitkomst van het beroep dat tegen zijn bijlage 26quater is ingesteld, wil afwachten.

Het EHRM heeft overigens in zijn arrest Conka t. België van 5 mei 2002 (verzoek nr. 51564/99) bevestigd dat rechtsmiddelen schorsende werking moeten hebben om te voldoen aan artikel 13 EVRM: « het Hof is van oordeel dat de doeltreffendheid van de door artikel 13 vereiste rechtsmiddelen veronderstelt dat zij de tenuitvoerlegging kunnen verhinderen van maatregelen die in strijd zijn met het Verdrag en waarvan de gevolgen potentieel onomkeerbaar zijn (zie, mutatis mutandis, Jabari, reeds aangehaald, § 50). Bijgevolg staat artikel 13 eraan in de weg dat dergelijke maatregelen worden uitgevoerd nog voordat de nationale autoriteiten de verenigbaarheid ervan met het Verdrag hebben onderzocht » (§ 79).

Bovendien kan er geen vluchtgevaar worden vastgesteld ten aanzien van de heer [O.], aangezien zijn partner in België aanwezig is, met wie hij samenwoont en een gezinsleven onderhoudt dat wordt beschermd door artikel 8 EVRM. De verzoeker wil niet van zijn partner scheiden en zal dus geenszins vluchten.

Omdat de Vreemdelingenzaken ervan uitgaat dat er een vluchtgevaar bestaat bij de heer [O.], terwijl dit niet kan worden aangetoond, begaat de dienst een kennelijke beoordelingsfout.

2) De onevenredige inbewaringstelling van de heer [O.]

Het is van fundamenteel belang te benadrukken dat krachtens artikel 51/5, 4, lid 3, van de wet van 15 december 1980 een inbewaringsmaatregel alleen mag worden genomen indien deze evenredig is en er geen andere, minder dwingende maatregel kan worden toegepast.

Dit beginsel is overigens vastgelegd in artikel 28, punt 2, van Verordening (EU) nr. 604/2013, die rechtstreeks van toepassing is in België: De lidstaten mogen de betrokken personen in bewaring plaatsen (...) uitsluitend voor zover de plaatsing in bewaring evenredig is en indien andere, minder dwingende maatregelen niet daadwerkelijk kunnen worden toegepast ». In het onderhavige geval is de inbewaringstelling van de heer [O.] volstrekt onevenredig.

De verzoeker woont immers samen met zijn partner en heeft aan de Dienst Vreemdelingenzaken een adres opgegeven waar hij te vinden was en waar de politie hem overigens ook daadwerkelijk heeft aangetroffen. Anderzijds heeft de Dienst Vreemdelingenzaken op geen enkele wijze nagegaan, gecontroleerd of beoordeeld of een andere, minder dwingende maatregel dan de inbewaringstelling van verzoeker mogelijk was.

Hieruit volgt dat de inbewaringstelling van de heer [O.] onwettig en willekeurig is en een machtsmisbruik door de Dienst Vreemdelingenzaken inhoudt.

B. De verantwoordelijkheid van België voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van de verzoeker (artikel 9 van Verordening (EU) nr. 604/2013)

Artikel 9 van Verordening (EU) nr. 604/2013 bepaalt dat indien een familielid van de verzoeker, ongeacht of het gezin reeds in het land van herkomst was gevormd, als begunstigde van internationale bescherming in een lidstaat is toegelaten, deze lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, mits de betrokkenen hiertoe schriftelijk de wens hebben geuit ».

Op grond van artikel 2, onder g), van Verordening (EU) nr. 604/2013 kunnen onder „gezinsleden « worden verstaan „de echtgenoot van de verzoeker, of zijn of haar ongehuwde partner met wie hij of zij een stabiele relatie onderhoudt, wanneer de wetgeving of de praktijk van de betrokken lidstaat ongehuwde paren een behandeling toekent die vergelijkbaar is met die welke aan gehuwde paren wordt toegekend, op grond van haar wetgeving betreffende onderdanen van derde landen.

De partner van de heer [O.], mevrouw [M.D.], met wie hij een stabiele relatie onderhoudt, is in België erkend als vluchteling (stuk 3).

De heer [O.] en zijn partner hebben schriftelijk de wens geuit dat België de lidstaat is die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van de verzoeker (stuk 4).

Hieruit volgt dat België de lidstaat is die verantwoordelijk is voor de behandeling van de aanvraag tot internationale bescherming van de heer [O.].

De Dienst Vreemdelingenzaken begaat bijgevolg een kennelijke beoordelingsfout en schendt de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991.

C. Het privé- en gezinsleven van verzoeker in België (artikel 8 EVRM)

De heer [O.] heeft zijn partner, mevrouw [D.], in Guinee ontmoet. De twee jonge mensen kennen elkaar al vele jaren.

Mevrouw [D.] is enkele jaren geleden in België aangekomen en heeft daar de vluchtelingenstatus gekregen.

De verzoeker is in 2025 gedwongen Guinee te ontvluchten vanwege ernstige vervolging waarvan hij het slachtoffer was. Hij komt aan in België en mevrouw [D.] biedt hem natuurlijk aan om hem te helpen en onderdak te bieden, na een lange vlucht.

De heer [O.] vindt dagelijks troost en steun bij mevrouw [D.], die er altijd is om hem te helpen in moeilijke tijden en bij zijn administratieve stappen. Elke dag bezorgt ze hem een glimlach en de moed om er doorheen te komen, om weer op te krabbelen.

Ze organiseert lekkere maaltijden en leuke uitstapjes om meneer [O.] op te vrolijken, die in een uiterst kwetsbare toestand verkeert als gevolg van de vervolging waarvan hij het slachtoffer was in zijn land van herkomst en de trauma's van zijn ballingschap.

De twee jongeren groeien naar elkaar toe en brengen graag tijd samen door.

Na vele jaren van vriendschap ontstaat er geleidelijk een liefdesrelatie tussen de verzoeker en mevrouw [D.].

Vandaag de dag hebben de twee jonge mensen een stabiele liefdesrelatie en wonen ze samen.

In verschillende arresten erkent het Europees Hof voor de Rechten van de Mens het bestaan van een gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM tussen partners die niet getrouwd zijn.

In zijn arrest Johnston e.a. tegen Ierland van 18 december 1986 (verzoek nr. 9697/82) erkent het EHRM het bestaan van een gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM, dat de facto gezinsbanden kan omvatten wanneer partners buiten het huwelijk samenwonen: « De verzoekers, van wie de eerste twee al ongeveer vijftien jaar samenwonen (zie paragraaf 11 hierboven), vormen duidelijk een „gezin " in de zin van artikel 8 (art. 8). Zij hebben dan ook recht op de bescherming daarvan, hoewel hun relatie buiten het huwelijk valt (zie paragraaf 55 b) hierboven) » (§56).

In zijn arrest Kroon e.a. tegen Nederland van 27 oktober 1994 (verzoek nr. 18535/91) neemt het EHRM hetzelfde standpunt in: « Hoe dan ook herinnert het Hof eraan dat het begrip „gezinsleven " in artikel 8 (art. 8) niet beperkt is tot uitsluitend op het huwelijk gebaseerde relaties en ook andere de facto gezinsbanden " kan omvatten wanneer personen buiten het huwelijk samenwonen » (§30).

Hieruit volgt dat de relatie tussen de heer [O.] en zijn partner, mevrouw [D.], die al enige tijd samenwonen, onder het gezinsleven valt in de zin van artikel 8 van het EVRM en op die grond bescherming verdient.

Het essentiële onderdeel van het gezinsleven is immers het recht om samen te leven, zodat gezinsrelaties zich op normale wijze kunnen ontwikkelen » .

In zijn arrest Abdi Ibrahim tegen Noorwegen van 10 december 2021 (verzoek nr. 15379/16) oordeelt het EHRM dat het streven naar gezinshereniging en gezinshereniging in geval van scheiding overwegingen zijn die inherent zijn aan het recht op eerbiediging van het gezinsleven, zoals gewaarborgd door artikel 8 » (§ 145).

Omdat zij een gezinsleven hebben in de zin van artikel 8 EVRM, hebben de heer [O.] en mevrouw [D.] bijgevolg het recht om samen te leven.

Hieruit volgt dat een terugkeer van de heer [O.] naar Finland een schending van artikel 8 EVRM zou inhouden.

De Dienst Vreemdelingenzaken schendt het beginsel van behoorlijk bestuur. in het bijzonder wat betreft de zorgvuldigheid alsook de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991.*

D. Het risico op onmenselijke en vernederende behandeling in Finland (artikel 3 EVRM)

Aangezien de Dienst Vreemdelingenzaken van mening is dat er nauwelijks risico bestaat op onmenselijke en vernederende behandeling bij de terugzending van een asielzoeker naar Finland op grond van de Dublinverordening;

Terwijl de Dienst Vreemdelingenzaken verschillende kennelijke beoordelingsfouten begaat, door geen rekening te houden met alle elementen die worden aangereikt door de toegankelijke en recente documentatie over de opvangomstandigheden van asielzoekers in Finland;

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken bijgevolg het beginsel van behoorlijk bestuur schendt in zijn onderdeel van de zorgvuldigheidsplicht;

Er bestaat een duidelijk risico dat de verzoeker bij terugkeer naar Finland wordt blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandeling.

Allereerst moet worden opgemerkt dat onmenselijke en vernederende behandeling verboden is op grond van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de EU.

Het EHRM heeft in zijn arrest Khan tegen Frankrijk van 28 februari 2019 (verzoekschrift nr. 12267/16) gedefinieerd wat een onmenselijke en vernederende behandeling is, namelijk dat deze « van dien aard was dat zij bij de slachtoffers gevoelens van angst, onrust en minderwaardigheid opwekte die ertoe strekten hen te vernederen en te verlagen ».

In dit verband zij eraan herinnerd dat het EHRM in zijn arrest M.S.S. tegen België en Griekenland van 21 januari 2011 (verzoek nr. 30696/09) heeft bevestigd dat de Europese schendingen op het gebied van de opvang van asielzoekers een schending van artikel 3 EVRM vormden.

Anderzijds legt het EHRM in datzelfde arrest een positieve verplichting op aan de staten, namelijk dat zij ervoor moeten zorgen dat de terugzending van een asielzoeker in het kader van de Dublin-procedure naar de verantwoordelijke lidstaat geen schending van artikel 3 EVRM inhoudt als gevolg van tekortkomingen van die staat.

Evenzo benadrukt het EHRM in zijn arrest Singh e.a. tegen België van 2 oktober 2012 (verzoek nr. 33210/11) dat de terugzending van een asielzoeker naar de verantwoordelijke lidstaat die de opvangvoorwaarden voor asielzoekers niet naleeft, een schending van artikel 3 EVRM zou vormen.

Dezelfde redenering wordt gevolgd door het Hof van Justitie van de Europese Unie. dat in zijn arresten C-493/10 en C-410/11 van 21 december 2011 heeft geoordeeld:

«94. (...) het is de verantwoordelijkheid van de lidstaten, met inbegrip van de nationale rechtbanken, om een asielzoeker niet over te dragen aan de „verantwoordelijke staat " in de zin van Verordening nr. 343/2003 over te dragen wanneer zij niet kunnen ontkennen dat de structurele tekortkomingen van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die lidstaat ernstige en bewezen redenen vormen om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest".

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (HvJ-EU) stelt in een arrest van 19 maart 2019 (Jaw02 C-163/17) inderdaad dat er tekortkomingen mogelijk zijn in de lidstaten:

« 86. Het kan echter niet worden uitgesloten dat dit systeem in de praktijk in een bepaalde lidstaat met grote functioneringsproblemen te kampen heeft, zodat er een ernstig risico bestaat dat verzoekers om internationale bescherming in die lidstaat worden behandeld op een wijze die onverenigbaar is met hun grondrechten ».

En het Hof van Justitie van de Europese Unie bevestigt verder de positieve verplichting van de lidstaten om bij een eventuele terugzending de tekortkomingen te beoordelen die in de lidstaten kunnen bestaan.

"88. Deze rechterlijke instantie is verplicht om, op basis van objectieve, betrouwbare, nauwkeurige en naar behoren geactualiseerde gegevens en in het licht van de door het Unierecht gewaarborgde norm voor de bescherming van de grondrechten, te beoordelen of er sprake is van tekortkomingen die hetzij systemisch of algemeen zijn, hetzij bepaalde groepen personen treffen ».

Het Hof van Justitie van de Europese Unie verduidelijkt dat tekortkomingen, om onder artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de EU te vallen, een bijzonder hoge drempel van ernst moeten bereiken, waarbij deze drempel is bereikt wanneer « de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, zich (...) in een situatie van

extreme materiële behoefte zou bevinden, waardoor hij niet in staat zou zijn om in zijn meest elementaire behoeften te voorzien, zoals met name die op het gebied van voeding, hygiëne en huisvesting ».

In het onderhavige geval blijkt uit de documentatie en de talrijke persartikelen dat het opvangsysteem voor asielzoekers in Finland aanzienlijk tekortschiet, wat bijgevolg leidt tot een schending van de grondrechten van de betrokkenen.

- Het gebrek aan toegang tot openbare gezondheidszorg en het ontbreken van het recht op sociale bescherming voor asielzoekers in Finland

De Dienst Vreemdzaken beweert dat de heer [O.] bij terugkeer naar Finland toegang zou hebben tot gezondheidszorg.

Deze bewering is volstrekt onjuist.

Asielzoekers mogen in Finland namelijk geen gebruik maken van de openbare gezondheidszorg.

INFO FINLAND verduidelijkt: Als u asielzoeker bent en uw aanvraag nog niet is behandeld, kunt u zich niet als inwoner van de gemeente laten registreren bij het Agentschap voor Digitale Zaken en Bevolkingsregistratie (DW), en kunt u dus geen gebruik maken van de openbare gezondheidszorg » .

Hieruit volgt dat de heer [O.] in Finland geen toegang zou hebben tot gezondheidszorg, wat een schending zou kunnen vormen van artikel 3 EVRM, of zelfs van artikel 2 EVRM indien de verzoeker gezondheidsproblemen zou hebben waarvoor hij bijgevolg geen zorg zou ontvangen.

Richtlijn 2013/33/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van normen voor de opvang van personen die om internationale bescherming verzoeken, bepaalt echter in artikel 19 dat „1. De lidstaten zorgen ervoor dat asielzoekers de nodige medische zorg ontvangen, die ten minste spoedeisende zorg en de essentiële behandeling van ernstige ziekten en psychische stoornissen omvat. De lidstaten verlenen de nodige medische of andere bijstand aan verzoekers met bijzondere opvangbehoeften, met inbegrip van, indien nodig, passende geestelijke gezondheidszorg”.

Het lijkt erop dat Finland de opvangrichtlijn 2013/33/EU onjuist heeft omgezet en daarmee zijn Europese verplichtingen schendt.

Bovendien moet worden benadrukt dat asielzoekers in Finland geen recht hebben op Finse sociale bescherming.

Door geen rekening te houden met deze elementen schendt de Dienst Vreemdelingenzaken het beginsel van behoorlijk bestuur, met name wat betreft de zorgvuldigheid, en de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991.

• Asielzoekers hebben in Finland zeer weinig kans op een baan

In theorie hebben asielzoekers het recht om in Finland te werken

- 3 maanden na het indienen van het asielverzoek, indien de verzoeker bij zijn verzoek om internationale bescherming een paspoort of een ander geldig verblijfsdocument heeft overgelegd;

- 6 maanden na het indienen van het asielverzoek, indien de verzoeker dergelijke documenten niet heeft overgelegd;

In de praktijk hebben asielzoekers in Finland geen toegang tot de arbeidsmarkt.

Bij het zoeken naar werk worden asielzoekers namelijk gediscrimineerd vanwege hun afkomst.

De Universiteit van Helsinki heeft in 2022 een onderzoek uitgevoerd waaruit blijkt dat werkgevers de voorkeur gaven aan Finse sollicitanten boven sollicitanten met een etnische minderheidsachtergrond : Als je een buitenlandse naam hebt, vooral een naam die niet Europees klinkt, word je meestal niet teruggebeld voor een sollicitatiegesprek », « Uit het onderzoek is duidelijk gebleken dat discriminatie van werkzoekende immigranten in Finland wijdverbreid is » .

Het gevolg is dat er geen enkele garantie is dat de heer [O.] toegang krijgt tot de arbeidsmarkt in Finland. Hij zal waarschijnlijk het slachtoffer worden van discriminatie op grond van zijn afkomst, wat in strijd is met artikel 14 van het EVRM, dat discriminatie verbiedt.

Ten slotte moet worden benadrukt dat de werkloosheid in Finland vrij hoog is: 7% van de bevolking is momenteel werkloos, wat de Finse arbeidsmarkt nog moeilijker maakt

Door geen rekening te houden met deze elementen schendt de Dienst Vreemdelingenzaken het beginsel van behoorlijk bestuur, met name wat betreft de zorgvuldigheid.

• Racisme en anti-immigratiebeleid in Finland

Er moet worden benadrukt dat er de afgelopen jaren in Finland een toename is geconstateerd van xenofobe en racistische incidenten. Er is een rapport van de Europese Commissie tegen racisme en onverdraagzaamheid in die zin uitgebracht.

Info migrants vermeldt in zijn artikel een onderzoek met de titel « Zwart zijn in de Europese Unie », waaruit is gebleken dat Finland een van de meest vijandige Europese landen is ten opzichte van zwarte mensen en dat het land bovendien de ranglijst staat wat betreft racistisch geweld.

Er is een overvloed aan nieuwsberichten over talrijke racistische aanvallen in Finland.

Een minderjarige en een man van buitenlandse afkomst zijn neergestoken uit racistische motieven

Een gemeenteraadslid is veroordeeld omdat hij had opgeroepen tot geweld tegen het Finse Rode Kruis, dat onder meer opvangcentra voor asielzoekers beheert

Mensenrechtenorganisaties hebben Finland in dit verband opgeroepen politieke en wettelijke maatregelen te nemen om een einde te maken aan het structurele racisme in dat land

Er moet worden benadrukt dat asielzoekers tot de belangrijkste slachtoffers van dit racisme behoren

Overigens moet worden benadrukt dat er in Finland sinds 2023 een regeringscoalitie aan de macht is die met name bestaat uit conservatieve en extreemrechtse partijen.

Deze regering voert een zeer streng immigratiebeleid en verscherpt de regels op dit gebied.

Zo heeft het Finse parlement onlangs een wet aangenomen die de ordestrejdkrachten toestaat migranten aan de grens terug te dringen en terug te sturen, zonder hen de kans te geven een verzoek om internationale bescherming in te dienen.

Finland, Zweden, Noorwegen en IJsland hebben een samenwerkingsovereenkomst gesloten waarin de invoering van « gezamenlijke Frontex-vluchten » is vastgelegd: het doel is om migranten naar hun land van herkomst te vervoeren.

Ook op binnenlands vlak voert Finland een strengere beleid ten aanzien van asielzoekers

Het land neemt namelijk maatregelen om asielzoekers te ontmoedigen om erheen te gaan.

Zo is de Finse immigratiedienst van plan om opvangcentra voor asielzoekers te sluiten, maar ook om het aantal opvangplaatsen te verminderen.

De Helsinki Times meldt dat Finland 26 opvangcentra voor migranten gaat sluiten.

De regering heeft overigens duidelijk te kennen gegeven dat zij de uitkering voor asielzoekers tot het wettelijke minimum wil terugbrengen.

Er is alle reden om te vrezen dat de heer [O.] te maken zal krijgen met het heersende racisme ter plaatse of zelfs het slachtoffer zal worden van racistisch geweld vanwege zijn etnische afkomst. Ook het recente asielbeleid dat in Finland is aangenomen, zal de verzoeker benadelen.

Door geen rekening te houden met deze elementen schendt de Dienst Vreemdelingenzaken het beginsel van behoorlijk bestuur, met name wat betreft de zorgvuldigheid.

- De veroordeling van Finland door het EHRM wegens schending van de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens.

In een arrest in de zaak N.A. tegen Finland van 14 februari 2020 (verzoekschrift nr. 25244/18) veroordeelt het EHRM Finland wegens schending van de artikelen 2 en 3 van het EVRM: Finland heeft asiel geweigerd aan een Iraakse staatsburger die, toen hij naar zijn land van herkomst terugkeerde, werd vermoord.

Er is dan ook alle reden om te vrezen dat de asielaanvraag van de heer [O.] niet correct zal worden onderzocht door de Finse instanties die belast zijn met de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming.

Door geen rekening te houden met deze elementen schendt de Dienst Vreemdelingenzaken het beginsel van behoorlijk bestuur, met name wat betreft de zorgvuldigheid.

E. Het verzoek tot opschorting

Een uitzetting van de heer [O.] naar Finland zou enerzijds een schending van artikel 3 van het EVRM en anderzijds een schending van artikel 8 van het EVRM inhouden.

Enerzijds is er geen garantie dat de verzoeker in Finland toegang heeft tot gezondheidszorg en werk.

Bovendien zou de heer [O.] het slachtoffer worden van lokaal racisme en anti-immigratiebeleid.

Anderzijds zou de heer [O.] voor onbepaalde tijd van zijn partner gescheiden worden, temeer daar zijn partner niet naar hem toe zou kunnen komen of hem af en toe in Finland zou kunnen bezoeken.

Zijn partner is namelijk in België als vluchteling erkend en heeft hier haar hele leven doorgebracht. Bovendien zouden de vliegtickets om de verzoeker te bezoeken een financiële last betekenen die zijn partner niet zou kunnen dragen.

Hieruit volgt dat een terugkeer van de verzoeker naar Finland voor hem het risico met zich mee zou brengen te worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen en voor onbepaalde tijd van zijn partner te worden gescheiden, hetgeen een ernstig en onherstelbaar nadeel zou vormen.

Het verzoek tot opschorting is derhalve gegrond.”

3.3.2. Wat de aangevoerde schending van artikel 1 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen betreft, wijst de Raad erop dat deze bepaling louter voorziet in de definiëring van begrippen, zodat niet kan worden ingezien op welke wijze dit artikel zou zijn geschonden.

3.3.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor wat betreft artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerende motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 51/5, § 4, tweede lid, van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat het voor het waarborgen van de effectieve overdracht noodzakelijk is om

verzoekende partij zonder verwijl naar de grens van de verantwoordelijke lidstaat, *in casu* Finland, te doen terugleiden en dat verzoekende partij geen termijn wordt gegeven voor vrijwillig vertrek nu zij de termijn van tien dagen van vrijwillig vertrek in de haar op 10 februari 2026 betekende bijlage 26*quater* niet heeft nageleefd. Tevens blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing dat rekening wordt gehouden met de bepalingen van de artikelen 3 en 8 van het EVRM.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover zij in rechte beschikt. Verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt op het eerste gezicht niet aangetoond.

3.3.4. Waar de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

3.3.5. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

3.3.6. Waar de verzoekende partij zich in het middel richt tegen de beslissing tot vasthouding, wijst de Raad erop dat, zoals *supra* reeds geduid, de Raad niet bevoegd is om de beslissing tot vrijheidsberoving te beoordelen. Voor zover zij zich aldus richt tegen die beslissing, is het middel niet ontvankelijk.

Artikel 51/5, § 4, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing tot terugleiding werd genomen, luidt als volgt:

“§ 4. (...) Wanneer de minister of zijn gemachtigde het voor het waarborgen van de effectieve overdracht nodig acht, kan hij de vreemdeling zonder verwijl naar de grens doen terugleiden.”

Te dezen blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing dat de verwerende partij het voor het waarborgen van de effectieve overdracht nodig achtte om verzoekende partij zonder termijn voor vrijwillig vertrek naar de grens terug te leiden omdat verzoekende partij de termijn van tien dagen van vrijwillig vertrek in de haar op 10 februari 2026 betekende bijlage 26*quater* niet heeft nageleefd. Verzoekende partij betwist noch weerlegt de pertinente vaststelling dat zij *“de termijn van vrijwillig vertrek (in de bijlage 26quater) niet [heeft] nageleefd”*, waardoor zij niet aantoont dat de verwerende partij niet kon overgaan tot de vaststelling dat de termijn voor vrijwillig vertrek niet wordt toegestaan en dat het, voor het waarborgen van de effectieve overdracht, noodzakelijk wordt geacht om haar zonder verwijl naar de grens van de verantwoordelijke lidstaat te doen terugleiden.

Anders dan wat verzoekende partij lijkt voor te houden komt uit de vaststelling dat zij geen vrijwillig gevolg heeft gegeven aan de bijlage 26*quater* genoegzaam naar voren dat zij niet wenst te vertrekken. Dit wordt bovendien ook ondersteund door het feit dat ook uit de ICAM-gesprekken blijkt dat verzoekende partij niet wenste mee te werken aan een overdracht naar Finland (zie rapport *“2e gesprek Dublinprocedure”* van 3 maart 2026 in het administratief dossier). Zij maakt geenszins concreet aannemelijk dat zij de intentie heeft om vrijwillig gevolg te geven aan de bijlage 26*quater*.

Haar betoog dat zij steeds op de ICAM-gesprekken is verschenen en zij een vast adres heeft opgegeven en waarmee zij zicht richt tegen de beslissing tot vasthouding doet aan voorgaande vaststelling geen enkele afbreuk.

De Raad wijst er op dat artikel 51/5, § 4 van de Vreemdelingenwet de overheid twee mogelijkheden biedt wanneer wordt vastgesteld dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een vreemdeling in het Rijk werd ingediend en dat deze vreemdeling derhalve dient te worden overgedragen aan de verantwoordelijke lidstaat. De verwerende partij kan ervoor opteren de betrokken vreemdeling te gelasten om zich voor een welbepaalde datum vrijwillig aan te bieden

bij de autoriteiten van de verantwoordelijke lidstaat, maar kan er tevens voor kiezen om geen vrijwillige uitvoering toe te staan en de betrokken vreemdeling zelf zonder verwijl terug te leiden naar de grens van de verantwoordelijke lidstaat. In de voorliggende zaak heeft de verwerende partij, nadat zij vaststelde dat verzoekende partij geen vrijwillig gevolg heeft gegeven aan de eerder betekende bijlage 26^{quater}, ervoor geopteerd om de beslissing gedwongen uit te voeren middels een onverwijld terugleiding naar de grens. Zulks houdt geen schending in van artikel 51/5, §4 van de Vreemdelingenwet.

Waar verzoekende partij verder benadrukt dat zij een beroep heeft ingediend tegen de bijlage 26^{quater} van 2 februari 2026, haar ter kennis gebracht op 10 februari 2026, stelt de Raad vast dat hiermee rekening werd gehouden in de bestreden beslissing:

“De omstandigheid dat de terugleiding naar Finland wordt uitgevoerd, belet betrokkene niet zijn verdediging in hangende procedures voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: RvV) te laten waarnemen door een advocaat van zijn keuze, vermits op hem niet de verplichting rust om persoonlijk te verschijnen. Zijn advocaat kan al het mogelijke doen om de belangen van betrokkene waar te nemen, te behartigen en de lopende procedures te benaarstigen.

De beoordeling van artikel 3 EVRM in functie van de overdracht naar de verantwoordelijke lidstaat werd reeds gemaakt in de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}) van 03.02.2026. Betrokkene brengt in zijn hoorrechten van 03.03.2026 en 07.04.2026 geen andere elementen aan.”

De Raad wijst de verzoekende partij erop dat het indienen van een vordering tot schorsing of een beroep tot nietigverklaring niet opschortend werkt ten aanzien van de bijlage 26^{quater} en dergelijk beroep de verwerende partij niet verhindert om in toepassing van artikel 51/5, §4, van de Vreemdelingenwet, over te gaan tot een beslissing tot terugleiding. Verzoekende partij beschikte voorts over de mogelijkheid om op grond van artikel 39/85 van de Vreemdelingenwet een verzoek om versnelde behandeling bij voorlopige maatregelen in te dienen met betrekking tot haar schorsingsverzoek tegen de bijlage 26^{quater}. Dergelijk verzoek heeft wel schorsende werking en het feit dat zij dit nagelaten heeft, is een persoonlijke keuze.

Verder wijst de Raad erop dat het Grondwettelijk Hof reeds oordeelde dat de schorsingsprocedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid voor de Raad een daadwerkelijke rechtsbescherming biedt (GwH 17 september 2015, nr. 111/2015; GwH 27 januari 2016, nr. 13/2016).

Verzoekende partij heeft, nu zij het voorwerp uitmaakt van een terugleiding waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, wel degelijk gebruik gemaakt van de mogelijkheid tot het indienen van een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid en beschikt als dusdanig over een effectief rechtsmiddel.

Dat haar een daadwerkelijk rechtsmiddel in de zin van artikel 13 EVRM/artikel 47 van het Handvest zou worden ontzegd kan niet gevolgd worden.

3.3.7. Verzoekende partij wijst verder op artikel 2, g) van de Dublin III-verordening en meent dat België verantwoordelijk is voor de behandeling van haar verzoek om internationale bescherming nu zij de partner is van mevr. M.D. die in België erkend is als vluchteling. Zoals evenwel blijkt uit de bestreden beslissing verwijst de verwerende partij naar de bijlage 26^{quater} die aan verzoekende partij ter kennis werd gebracht. Hierin wordt uitdrukkelijk gemotiveerd waarom verzoekende partij niet valt onder de toepassing van artikel 2, g) van de Dublin III-verordening, met name omdat: *“Considérant qu’il ressort de ce qui précède du requérant qu’il est exclu du champ d’application de l’article 2 g) du Règlement 604/2013 étant donné qu’il n’est pas établi qu’ils sont partenaires non-mariés engagés dans une relation stable et qu’il ne peut prétendre répondre aux critères de « partenaires [engagés dans une relation stable] », celui-ci n’en ayant pas apporté la preuve attendu que ses déclarations (voir ci-dessus) ne sont corroborés par aucun élément de preuve permettant d’établir l’existence d’une vie familiale stable effective, et que par exemple, en outre, aucune démarche n’a été faite en vue d’obtenir un visa ayant pour objet le développement de cette relation;»* (eigen vertaling : Overwegende dat uit het voorgaande blijkt dat verzoeker buiten het toepassingsgebied van artikel 2, onder g), van Verordening (EU) nr. 604/2013 valt, aangezien niet is aangetoond dat zij ongehuwde partners zijn die een stabiele relatie hebben en hij niet kan beweren te voldoen aan de criteria van „partners [die een stabiele relatie hebben]”, aangezien hij hiervan geen bewijs heeft geleverd, aangezien zijn verklaringen (zie hierboven) niet worden gestaafd door enig bewijsmateriaal waarmee het bestaan van een daadwerkelijk stabiel gezinsleven kan worden aangetoond, en aangezien er bovendien geen stappen zijn ondernomen om een visum te verkrijgen met het oog op de ontwikkeling van deze relatie;”).

De Raad herhaalt dat verzoekende partij nagelaten heeft de versnelde behandeling van de gewone vordering tot schorsing die zij had ingediend tegen de bijlage 26^{quater} te vragen. *In casu* betreft de bestreden beslissing niet de bijlage 26^{quater} maar wel de beslissing tot terugleiding. Naast het feit dat aldus niet blijkt dat zij zich *in casu* tegen de thans bestreden beslissing op dienstige wijze kan beroepen op artikel 2, g) van

de Dublin III-verordening, dient alleszins gesteld dat de verwerende partij zich vermocht te beroepen op het feit dat ten aanzien van verzoekende partij een bijlage 26^{quater} werd genomen nu zij op goede gronden vaststelt dat verzoekende partij geen andere elementen heeft aangebracht dan hetgeen reeds werd beoordeeld in de bijlage 26^{quater}.

De Raad stelt immers vast dat verzoekende partij dan wel zelf van mening is dat zij een beschermenswaardig gezinsleven met mevr. M.D. heeft, maar er kan uit geen enkel concreet gegeven blijken dat zij met mevr. M.D. een duurzame relatie heeft die voldoende hecht is opdat er sprake kan zijn van een beschermenswaardig gezinsleven. Om te bepalen of een relatie een voldoende standvastigheid heeft om te worden gekwalificeerd als 'gezinsleven' in de zin van artikel 8 EVRM, kan rekening worden gehouden met een aantal factoren, waaronder het al dan niet samenwonen, de aard en duur van de relatie en het al dan niet uiten van toewijding/engagement ten aanzien van elkaar, bijvoorbeeld door samen kinderen te hebben (EHRM 20 juni 2002, *Al-Nashif/Bulgarije*, § 112; EHRM 8 januari 2009, nr. 10606/07, *Joseph Grant v. Verenigd Koninkrijk*, par. 30) ((zie EHRM 12 juli 2001, *K. en T./Finland*, § 150); *In casu* verklaarde verzoekende partij tijdens haar Dublin-gehoor op 12 november 2025 dat zij M.D. al jarenlang kent maar er geen koppel mee vormde. Het is pas na haar aankomst in België, zijnde na 26 september 2025, dat zij een liefdesrelatie ontwikkelde met M.D. Zoals de verwerende partij al gesteld had in de bijlage 26^{quater}, kan uit deze verklaringen noch uit enig concreet stuk blijken dat er *in casu* sprake is van een duurzame relatie tussen verzoekende partij en M.D. Ook thans brengt verzoekende partij met haar bloot betoog en de gevoegde stukken die niet meer betreffen dan de verblijfskaart van M.D. en hun respectievelijke verklaringen dat zij wensen dat het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij in België wordt behandeld, geen objectieve, concrete gegevens bij waaruit kan blijken dat zij wel degelijk een duurzame relatie heeft met M.D. Het loutere feit dat zij op het adres van M.D. verblijft doet niet anderszins besluiten. Zo aldus aangenomen dat verzoekende partij effectief een liefdesrelatie heeft ontwikkeld met M.D. na haar aankomst in België op 26 september 2025, doet dit van niet meer getuigen dan een nog prille relatie die geenszins gekenmerkt wordt door voldoende duurzame, hechte banden opdat er sprake is van een gezinsleven beschermenswaardig in de zin van artikel 8 EVRM.

Gelet op voorgaande is het dan ook geenszins kennelijk onredelijk dat de verwerende partij oordeelt dat de verwijdering van verzoekende partij, die een relatie is gestart op een ogenblik waarvan zowel zij als haar partner zich ervan bewust dienden te zijn dat de verblijfsituatie van verzoekende partij precair was, het recht op gezinsleven niet schendt en dat zij het contact met haar vriendin kan onderhouden via moderne communicatiemiddelen of bezoeken in Finland. Dat dit laatste financieel gezien onmogelijk zou zijn is een loutere bewering.

Een schending van artikel 8 EVRM wordt op het eerste gezicht niet aangetoond.

3.3.8. Waar verzoekende partij verder betoogt dat een schending van artikel 3 EVRM voorligt, wijst de Raad op hetgeen volgt.

Bij beslissingen die de overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat voor ogen hebben vormt het interstatelijk vertrouwensbeginsel, waarbij lidstaten aannemen dat elke lidstaat de grondrechten van asielzoekers respecteert conform het Handvest van de grondrechten van de EU (Handvest), het Vluchtelingenverdrag en het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM), het uitgangspunt. Dit vermoeden is echter niet onweerlegbaar. Een overdracht is immers verboden wanneer een reëel risico op een behandeling strijdig met artikel 4 van het Handvest/artikel 3 van het EVRM blijkt. Dit risico kan voortvloeien uit objectief naar behoren bewezen systeemfouten in de asielpprocedure of opvangvoorzieningen van de verantwoordelijke lidstaat. Daarnaast kan een overdracht zelfs zonder dergelijke systeemfouten onrechtmatig zijn als de persoonlijke situatie van de vreemdeling, zoals een ernstige medische problematiek, ertoe leidt dat de overdracht zelf of de gevolgen ervan een behandeling strijdig met artikel 4 van het Handvest/artikel 3 van het EVRM inhouden. Bij de beoordeling of systeemfouten of de persoonlijke situatie aanleiding kunnen geven tot dergelijke strijdige behandeling wordt een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid gehanteerd. Er is pas sprake van een schending van de grondrechten wanneer een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en eigen keuzes om, terecht komt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie, waarbij hij niet meer kan voorzien in zijn meest elementaire behoeften zoals eten, hygiëne en woonruimte, en dit negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid, of hem in een vernederende toestand zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Situaties van loutere onzekerheid of sterke verslechtering van levensomstandigheden volstaan niet om een overdracht tegen te houden. Bij de beoordeling moet de nadruk liggen op de situatie waarin de betrokkene zich na de overdracht zal bevinden. De overheid is hierbij verplicht om zowel rekening te houden met de door de vreemdeling overgelegde informatie als algemeen bekende informatie over structurele tekortkomingen. Indien er een risico wordt vastgesteld, kan een overdracht enkel plaatsvinden als de verantwoordelijke lidstaat individuele garanties biedt die het risico voor de betrokken persoon wegnemen (HvJ, *DO t/ Bundesrepublik Deutschland*, C-458/24, 5 maart 2026; HvJ, *Tudmur*, C-185/24 en C-189/24, 19 december 2024; HvJ, *Staatssecretaris van*

Justitie en Veiligheid, C-392/22, 29 februari 2024; HvJ, *Ministero dell'Interno e.a.*, C-228/21, C-254/21, C-315/21 en C-328/21, 30 november 2023; HvJ, *Jawo*, C-163/17, 19 maart 2019; HvJ, *Hamed en Omar*, C-540/17 en C-541/17, 13 november 2019 (beschikking)).

De Raad herhaalt nogmaals dat de verwerende partij reeds op 3 februari 2026 een bijlage 26^{quater} heeft getroffen ten aanzien van verzoekende partij waarin zij gemotiveerd heeft waarom er ten aanzien van Finland kan uitgegaan worden van het interstatelijk vertrouwensbeginsel. Daarbij heeft de verwerende partij rekening gehouden met de algemene situatie van terugkeerders in Finland zoals deze naar voren komt in objectieve informatie als de persoonlijke situatie van verzoekende partij. In de thans bestreden beslissing stelt de verwerende partij verder vast dat verzoekende partij geen elementen heeft aangebracht die een andere besluitvorming toelaten.

Door zonder enige concretisering te betogen dat “uit de documentatie en de talrijke persartikelen (blijkt) dat het opvangsysteem voor asielzoekers in Finland aanzienlijk tekortschiet” slaagt verzoekende partij er geenszins in afbreuk te doen aan de beoordeling van de verwerende partij zoals die blijkt uit de bijlage 26^{quater} dat “le Rapport de la mission d'information en Finlande de M. David Best, Représentant spécial du Secrétaire Général sur les migrations et les réfugiés 21-23 mai 2024 du 02.10.2024 (...) conclut : « Le système d'asile et d'accueil finlandais est apparu solide et bien établi, démontrant un haut niveau d'expertise des services gouvernementaux, de formation des personnels et de mobilisation des compétences sur le terrain. » (p.7) » (eigen vertaling : “Het rapport van de informatiemissie aan Finland van de heer David Best, speciaal vertegenwoordiger van de secretaris-generaal voor migratie en vluchtelingen, van 21-23 mei 2024, gedateerd 2 oktober 2024 (...) concludeert: ‘Het Finse asiel- en opvangstelsel bleek solide en goed ingeburgerd te zijn en getuigde van een hoog niveau van deskundigheid bij de overheidsdiensten, opleiding van het personeel en inzet van expertise in het veld.’ (blz. 7) »). De weblink van dit rapport wordt vermeld in de bijlage 26^{quater} en op lezing hiervan blijkt dat dit hetgeen gesteld door de verwerende partij ondersteunt.

Verder blijkt zowel uit de door de verwerende partij geconsulteerde officiële Finse website www.infoland.fi/fr als uit voormeld rapport dat het opvangcentrum de medische gezondheidszorg organiseert en dat asielzoekers bij aankomst in het opvangcentrum zich vrijwillig medisch kunnen laten onderzoeken, dat in het opvangcentrum een medisch team aanwezig is dat het eerste aanspreekpunt vormt inzake toegang tot gezondheidszorg en dit team ook essentiële zorgen verschaft. Indien nodig, worden asielzoekers ook doorgestuurd naar de gezondheidsdiensten die een contract hebben met de Finse immigratiedienst of de openbare gezondheidszorgen (p. 8 van het rapport). Met haar verwijzing naar *info finland* doet verzoekende partij aan voorgaande geen afbreuk, nu verzoekende partij nalaat het ganse citaat uit *info finland* weer te geven waar immers uitdrukkelijk staat dat men zich als asielzoeker wiens verzoek nog niet behandeld is dient te wenden tot zijn opvangcentrum en verder uit deze informatie evenzeer blijkt dat elkeen in Finland toegang heeft tot dringende medische zorg: “En cas d'urgence, vous obtiendrez des services de santé publique, même si vous n'avez pas élu domicile en Finlande ou que vous n'avez pas droit à ces soins, par exemple, sur la base de votre emploi.”

Verzoekende partij, die ook verklaarde geen medische problemen te hebben, maakt met haar betoog hoegenaamd niet aannemelijk dat zij, zo zij effectief medische zorgen nodig heeft, in Finland daarvan verstoken zal blijven derwijze dat zij aldaar een reëel risico op een behandeling strijdig met artikel 3 EVRM loopt. Er zijn *in casu* geen ernstige redenen om aan te nemen dat verzoekende partij ernstig ziek is, laat staan dat, zo dit al zo is, *quod non*, er sprake is van imminent levensgevaar of dat zij als gevolg van een ernstige ziekte door het ontbreken van een adequate behandeling in Finland of het gebrek aan toegang daartoe, een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan een ernstige, snelle en onomkeerbare verslechtering van haar gezondheidstoestand die intens lijden tot gevolg heeft, of aan een significante levensverkorting (cfr. HvJ, *C.K. t. Slovenië*, C-578/16 PPU, 24 maart 2017; EHRM, *Paposhvili t. België (GK)*, n. 41738/10, 13 december 2016; EHRM, *Savran t. Denemarken (GK)*, nr. 57467/15, 7 december 2021; EHRM, *S.N. t. Frankrijk*, nr. 14997/19, 18 april 2024).

Verzoekende partij laat verder geheel na concreet uit te werken van welke sociale bescherming zij in Finland niet zal kunnen genieten derwijze dat dit inhoudt dat zij als asielzoeker aldaar in een situatie strijdig met artikel 3 EVRM zal terechtkomen. Met een loutere verwijzing naar de bron *Info Finland* en te betogen dat “asielzoekers in Finland geen recht hebben op Finse sociale bescherming” toont verzoekende partij geenszins aan dat de Finse asielprocedure of het Finse opvangsysteem structurele tekortkomingen vertonen, laat staan structurele tekortkomingen die de vereiste drempel van zwaarwegendheid bereiken.

Verzoekende partij betoogt voorts zelf dat asielzoekers in Finland het recht hebben om te werken onder bepaalde voorwaarden. Waar zij meent dat dit recht slechts theoretisch is gelet op de discriminatie van asielzoekers op de arbeidsmarkt, wijst de Raad erop dat spijtig genoeg geen enkele lidstaat gevrijwaard is van discriminatie, doch dat uit de door de verzoekende partij bijgebrachte informatie, noch de informatie gehanteerd door de verwerende partij blijkt dat het niveau van discriminatie in Finland dermate is dat elke

vreemdeling er systematisch mee te maken krijgt, en verzoekende partij evenmin concreet aannemelijk maakt dat de Finse autoriteiten zouden verzuimen bescherming te bieden in geval zij slachtoffer zou worden van bepaalde discriminerende uitingen of gedragingen. Hetzelfde geldt voor waar zij wijst op racisme in Finland.

Het loutere feit voorts dat de werkloosheid in Finland 7% bedraagt, laat evenmin toe te oordelen dat de toegang tot de arbeidsmarkt voor asielzoekers slechts theorie is.

Daarnaast wijst de Raad er ook op dat uit het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden beter zijn in België dan in de verantwoordelijke lidstaat, ook niet kan geconcludeerd worden dat verzoekende partij bij overdracht aan die laatste lidstaat kan worden blootgesteld aan een reëel gevaar voor een behandeling die onverenigbaar is met artikel 4 van het Handvest/artikel 3 van het EVRM. (HvJ, *Jawo*, 19 maart 2019 (C 163/17), punt 97; EHRM, *Mohammed Hussein and others v. the Netherlands and Italy*, n° 27725/10, 2 april 2013, punt 70).

Verzoekende partij wijst verder nog op een verstrenging van het immigratiebeleid in Finland maar daarmee toont zij evenmin aan dat in Finland sprake is van systeemfouten in de asielprocedure of opvangvoorzieningen aldaar. Waar zij ook wijst op wetgeving met betrekking tot migranten aan de grens, gaat zij er geheel aan voorbij dat Finland akkoord is gegaan met haar overname in het kader van de Dublin III-verordening en dat uit niks blijkt dat zij in dat kader onderworpen zal worden aan deze grenspraktijk. Zoals de verwerende partij in de bijlage 26^{quater} heeft gemotiveerd zal verzoekende partij overgedragen worden waarbij zij in bezit is van een *laisser-passer* voor Finland hetgeen toelaat haar legale terugkeer naar Finland aan te tonen.

3.3.9. Verzoekende partij, die blijkens haar verklaring tijdens het Dublingehoor van 12 november 2025 slechts één nacht in Finland heeft doorgebracht alvorens zich te begeven naar België, is bezwaarlijk ernstig waar zij in het feitenrelaas in het verzoekschrift bloot voorhoudt dat zij aldaar aan haar lot werd overgelaten en zij te maken kreeg met racisme. Uit de gegevens die haar zaak kenmerken komt eerder naar voren dat verzoekende partij niet geïnteresseerd was om in Finland te blijven en aldaar een verzoek om internationale bescherming in te dienen.

3.3.10. Gelet op het bovenstaande dient dan ook te worden vastgesteld dat verzoekende partij een reëel risico op een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest op het eerste gezicht niet aantoonde, noch op individuele gronden noch omwille van structurele tekortkomingen in de procedure voor het verkrijgen van internationale bescherming of de opvangvoorzieningen in Finland. Zij slaagt er geenszins in aan te tonen dat de verwerende partij *in casu* geen zorgvuldig onderzoek heeft doorgevoerd of dat zij op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen.

3.3.11. Gelet op de bespreking *supra* maakt de verzoekende partij met haar betoog op het eerste gezicht evenmin een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet aannemelijk. Verzoekende partij die volwassen is en geen minderjarige kinderen in België heeft toont geenszins aan dat de verwerende partij enig pertinent gegeven inzake haar gezinsleven of gezondheidstoestand veronachtzaamd heeft.

3.3.12. De Raad wijst er tenslotte op dat verzoekende partij niet heeft toegelicht op welke wijze de bestreden beslissing de hoorplicht of artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet heeft geschonden, dermate dat deze onderdelen van het middel onontvankelijk zijn.

Het middel is niet ernstig.

Er dient derhalve te worden vastgesteld dat geen ernstig middel, in de zin van artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, werd aangevoerd.

3.4. De vaststelling dat er niet is voldaan aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden, volstaat om de vordering tot schorsing af te wijzen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Artikel 2

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien april tweeduizend zesentwintig door:

S. DE MUYLDER, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

M. HEIRBAUT, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. HEIRBAUT

S. DE MUYLDER